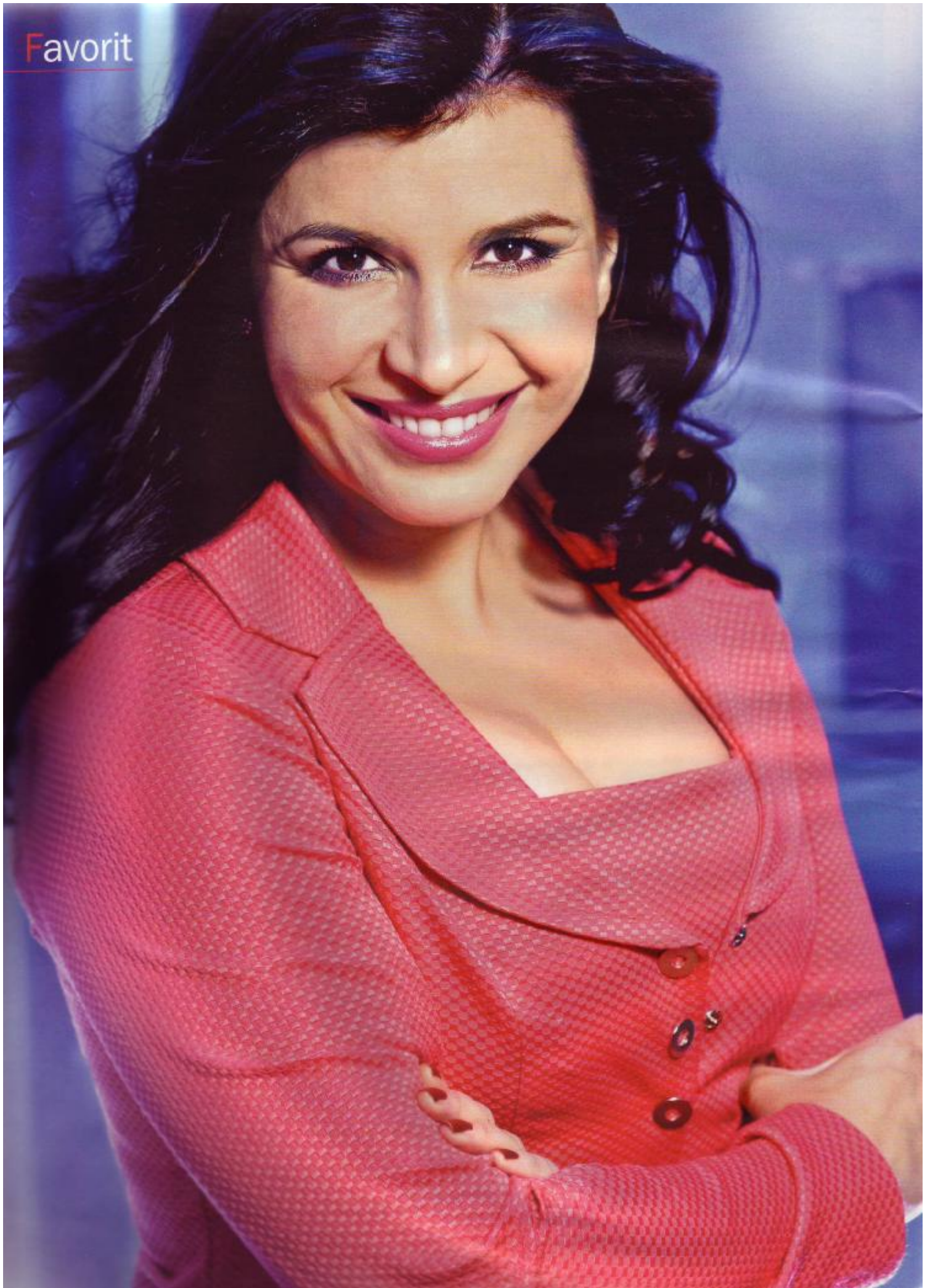

Favorit

ANDREA KALIVODOVÁ:

Zpěv je můj svět, ale ne můj život

Českou operní hvězdu jsem navštívila krátce po premiéře Dona Quijota, kde zpívá roli Dulciney. V jejím prosluněném bytě na kopci nad Prahou jsme u kávy probraly, jaké to je – žít splněný sen, i to, co chce dělat, až bude mít konečně chvíli volno.

TEXT: MICHELLE ANGE CLOUS; FOTO: LENKA HATAŠOVÁ

Na to, co ve svých 32 letech dokázala, je Andrea Kalivodová možná až příliš sebekritická, a ačkoli jí operní svět padá k nohám, netrpí manýry nedostupné Carmen. Kdybych vám měla rozhovor se sólistkou Státní opery zprostředkovat dokonale, musela bych za každou větu dávat do závorky její smích. Andrea Kalivodová je totiž nesmírně pozitivní člověk. Kdyby to nevyznělo jako klišé a kdyby se to o operních divácích smělo psát do novin, klidně bych řekla, že Andrea Kalivodová je osvěžujícím způsobem normální.

V Donu Quijotovi máte blond paruku, což je úplně poprvé, protože ve všech rolích se spíš využívá vaší vlastní image. Bojovala jste kvůli tomu s režisérem?

Blond vlasy pro mě byly velký nezvyk, ale i ta paruka prošla velkým vývojem. Přemýšleli jsme, jak to pojmout, ale ve finále to vypadalo dobře. I když mě to zpočátku moc, řekněme, nenadchlo.

Jak dlouho se na roli připravujete?

Aby byla dobře udělaná, potřebujete na ni nejméně rok. „Ansámblovky“ k *Donu Quijotovi* začaly loni v lednu, noty jsem dostala v říjnu, což je podle mě dost pozdě. Protože jsem na roli měla tak málo času, uzpůsobila jsem tomu svůj pro-

gram: odřekla jsem všechno, byla uvázaná v Praze a zkoušela jsem od rána do večera. Navíc každá role se časem ještě „vyloupne“ – premiéra je pokaždé úplně jiná než páté nebo sedmé představení. Každý pěvec udělá všechno pro to, aby to bylo perfektní, ale každý sám moc dobře ví, kde jsou ještě rezervy. Všichni je máme, chytne nervy, stáhne se vám krk... Role roste každou reprízou. Je to takové bádání od představení k představení. Hodně jsem na roli pracovala i se svou profesorkou Martou Boháčovou.

Vy chodíte k učitelce zpěvu?

No jistě! Jako sportovec potřebuje trenéra, potřebuji i já svou učitelku. Potřebuji konzultace, aby mě někdo hlídal, a jestli jsem si někdy myslela, že ne, byla jsem naivní. Sám to člověk nezvládne, ani když je na vrcholu. Naštěstí si se svou profesorkou rozumím i lidsky.

Míváte při premiérách ještě trému?

Ano, ale proto, že tréma nesouvisí jen se strachem, ale také se zodpovědností a pokorou. Dávám si pozor, protože když se člověk hodně bojí, opravdu se mu dech smrští a hůř se dýchá. Naučila jsem se kontrolovat každé své gesto. Dřív jsem si ztrémovaná na jevišti dělala trochu to, co jsem chtěla, ale ukáznila jsem se. Když to není ta tréma, při které se vám chce omdlít, mám pocit, že je

užitečná. Zjišťuju, že když jsem taková „hurá na věc“, je to špatně. Nejdůležitější je cítit zodpovědnost za celý večer, vnímat kolegy, dirigenta, poslechnout režiséra.

Co dělá operní pěvkyně, když ráno vstane?

Já si dávám teplou a studenou sprchu, uvařím si kávu a přečtu noviny. Ale po probuzení nejdřív hledám hlas.

Jak ho hledáte?

Spíš zkusím, jestli je všechno v pořádku, to je takový rituál.

A když ne?

Tak nálada poklesne, začne panika... Když je zkouška, tak to ještě jde, ale v den představení je to napínavé. Musíte zachovat klid, dát si dobrou snídani a spolehnout se na to, že máte sflu ve vlastní technice. Když jsem v nepohodě, hlas neztrácím, ale chřipka s hlasem dokáže zacvičit. Nicméně profesionál musí ke svému hlasu přistupovat zodpovědně, i kdyby se mu dělo cokoli.

Jak si vypnete hlavu, když nejste v pohodě?

Když přijdu na jeviště, už to umím, i díky tomu, že mám několik rolí za sebou. Člověk se musí ve vypjatých situacích naučit spolehnout sám na sebe. Nikdo jiný to za mě prostě neodzpívá. To dřív jsem byla větší bábovka! Když se na ▶

mě někdo špatně podíval, rozhodilo mě to, ale už jsem k sobě tvrdší.

Sólistkou Státní opery jste se stala v 26 letech, jako jedna z nejmladších vůbec. Co to obnáší v praxi?

Nejdřív jsem v Opeře jen hostovala, ale rozhodně jsem tam byla nejmladší! Post sólistky souvisí asi nejvíce se zodpovědností, disciplínou a přípravou. Reprezentujete ten dům, představení je často prezentované vaším jménem a vy nesmíte zklamat. A musíte být stále k dispozici. Státní opera je naše nejlepší scéna, musíte k ní mít respekt. Rozhodně to není tak, že bych role dostávala automaticky, o každou se musím rvát. Pořád musíte podávat skvělý výkon. To, že jste dneska sólistka, neznamená, že za rok nebudete bez práce.

Co musí mít pěvkyně kromě hlasu, aby se z řadové pozice dostala na post sólistky?

Charizma, určitou převahu ducha, disciplínu a po talentu hlavně pracovitost a důslednost. Všechny pěvkyně, které něco dokázaly, dřou. Nespadne to z nebe, talent sám na to nestačí.

Andrea mi přináší kávu a ptá se, jestli chci mléko. Když řeknu, že ne, odvětví, že je to dobře. „Nevím totiž, jestli je úplně čerstvé,“ směje se.

Prozradte mi, kdo chodí operním pěvkyním pro mléko do obchodu?

No já sama! Čím jsou operní pěvkyně normálnější, tím je to lepší. Dřív jsem si hrála na to, že si nedoju ani pro mléko, ale to jsem byla mnohem mladší a ovlivněná okolím. Člověk má být sám sebou. Narazím si kšiltovku, obuju tenisky a nenalíčena jdu do Billy. Dívou je dobré být na jevišti, ale v soukromí, aby se člověk nezbláznil, je dobrý relax nakoupit si mléko nebo rohlíky.

Jen ve Státní opeře hrajete v deseti představeních. Jak často si můžete užít normální volný víkend?

Snažím se naplánovat si to dopředu. Nemůžu hrát jeden den *Carmen*, druhý den Ježibabu v *Rusalku* a třetí den odjet na koncert. Když je pěvec přepracovaný, nemůže ani dobře zpívat. Je dobré si volno naplánovat, ale ještě důležitější je umět si ho potom užít. Zpěváci ně-

Andrea Kallvodová jako čarodějnice v *Rusalku* loni v zámecké zahradě v Českém Krumlově

V její nejslavnější roli, *Carmen*, ji zná celý svět. „Když jsem ji slyšela poprvé, věděla jsem, že ji musím zpívat.“

Mezzosopranistka Andrea Kallvodová se svým bývalým přítelem, režisérem Ondřejem Kepkou

Andrea Kallvodová (32)

Narodila se v Kroměříži. V Brně absolvovala konzervatoř, poté studovala pražskou Hudební akademii múzických umění. Rok strávila na stáži na vídeňské Universität für Musik und darstellende Kunst. V roce 2001 získala první cenu nadace Emy Destinnové a jako vítězka vystoupila v londýnské Covent Garden, v témže roce stála poprvé na prknech Státní opery Praha. Právě na naší prestižní scéně má od roku 2003 stále angažmá. Nejvýraznější pěvecké role měla například v operách *Kouzelná flétna*, *Rigoletto*, *Madame Butterfly*, *Nabucco*, *Carmen* a *Rusalka*.

kdy dělají chybu v tom, že na dovolenou jedou s notami, ale pak ten relax ztrácí smysl, je dobré i hlasově vypnout.

Co děláte na té ideální dovolené?

Hodně spím, dobře jím a miluju plavání nebo kolo. Potřebuju si opravdu odpočinout, takže jsem ráda, když tam nejsou žádní lidé. Když vypnu, může to dokonce vypadat, že nevnímám. Ale vnímám, jen nechci odpovídat, bavit se, což může působit trochu nezdvořile.

Jak dlouho dopředu si musíte plánovat třeba tu obyčejnou dovolenou?

Aspoň rok dopředu! Chci mít volno v červnu, protože o prázdninách jedu turné s *Rusalkou* po českých zámcích. Velká romantika to bude! *Rusalku* jsem jako open-air zažila v Krumlově, moc se na to těším.

Listujete tu v diáři do roku 2012. Nedá se vyhnout otázce, co s případným mateřstvím? To si přece do diáře nezanesete...

Mateřství se nedá plánovat. To přijde samo. Když otěhotním, mělo se to tak stát. Poslední rok jsem prošla zásadním vývojem, jsem už velká holka. Mateřství bych se nebránila, i když to sama teď neinicuji a i když vím, že z pracovního hlediska by to nebylo ideální.

Rozumíte těm pěvkyním, které v zájmu kariéry děti nemají?

Myslím, že pokud některá děti nemá, bez ohledu na povolání to souvisí spíš s tím, že nepotkala toho pravého. Nevěřím, že někdo kvůli kariéře nemá děti. Pěvkyně jsou senzitivní bytosti, každá má v sobě něco neobyčejně citlivého. Každá žena touží být matkou, a která říká, že ne, tak podle mě trošku sama sobě něco namlouvá.

Spousta holčiček chce být zpěvačkou.

Kdy jste na to přišla vy?

Já chtěla zpívat od dětství, pochopitelně, jenže to jsem zpívala s rádiem! Ovšem pop-music může dělat prakticky každý, operu jen mizivé procento lidí. Když se mi pak otevřela cesta k opeře, jen jsem ji následovala. Ale bez nasměrování mých

učitelů od takové šesté či sedmé třídy by to taky nefungovalo.

Co je na tomhle povolání nejtěžší?

Je to omezující v tom smyslu, že si pořád musíte hlídat hlas. Na druhou stranu je to povolání neuvěřitelně svobodné – na jevišti vás odvede do úplně jiné reality. Dnešní svět není ideální, ale v opeře ten čistý svět funguje. Je krásné prožít na jevišti třeba opravdový příběh lásky...

Vy mi zase utíkáte k tomu hezkému...

Ale musí to mít přece i nějaké mouchy!

Náročná je ta zodpovědnost a neustálý tlak. Soukromý život pak jde trochu stranou. Pěvkyním se stává, že žijí od premiéry k premiéře a život jim utíká mezi prsty. Tak nechci skončit! Já miluju zpěv, je to můj svět, ale není to můj život. Život je mimo jiné i to, že jdete na sluníčko, do přírody, dáte si pivo, cestujete za poznáním, vidíte jiné kultury... Váš osobní život by měl být vždycky důležitější než pracovní. Přestože se práce pěvce nedá nazvat pouhou prací, je to skutečně svého druhu poslání.

Odmítáte některé role?

Odmítám. A myslím si, že pokaždé to bylo správně. Nechci svůj hlas opotřebovávat. To každý pěvec cítí, co by měl právě teď zpívat. Dulcinea přišla ve správnou dobu, zněžnila mě i ukáznila.

Když mluvíte o práci, zní to, jako byste měla vše do puntíku promyšlené.

Máte to tak i v soukromém životě?

Vůbec! Nechávám to plynout. Někdo shůry mě vede a věřím, že nic není náhoda. Přistupujete-li k věcem pozitivně a jdete po své cestě poctivě, vrátí se vám to. Soukromý život, rodinu a lásku nenaplánujete. Buď přijdou samy, nebo ne. Je hloupost plánovat, tím se člověk okrade o spoustu hezkých překvapení. Můžete si říct, že pro vás je někdo naprosto neideální, a pak s ním strávíte celý život, a krásně, a pak můžete mít partnera, který pro vás udělá úplně všechno, ale nemilujete ho. Možná se někdo snaží přebít instinkty hlavou, ale nemyslím si, že je potom šťastný. Potřebuju někam směřovat, něco se učit, něco sdělovat a něco dostávat. Jedinečnost okamžiku je na životě nejúžasnější. ■